

Nikolaus Rham'i jutluse peale, õigeksõnamisest armu läbi, oli Antonius Bomhouwer ühe kirja wälja saatnud ja seda õpetust hukka mõistnud. Küsitud, kas tema seda, et inimesed oma pattusi heategudega tasuda wõiksid ja tujuma peaksid, ka pühakirja järel tõeks tunnistada wõiks, oli tema seda tõeks tunnistamist oma peale wõtnud ja oli selleks awalik waidlemine Niia Toompea kirikus, kõige Raeherrade, kodanikkude ja koguduse ees määratud. Ewangeliumi usutunnistuse õpetajad, Knöpfen ja Rham, oliwad teda oma pühakirja peale põhjustatud küsimistega kitsikusse ajanud, nenda et tema enam midagi wastata ei teadnud. Selles kitsikus näib Antonius Bomhouwer Paapstlaste kombel ühel wiisil wastanud olema, mis kõiki kogudust nii wäga pahandas, et teda üksi kirikust wälja minna lasta ei usaldatud. Knöpfen kirjutab: „Pärast waidlemist aga, kuidas püha Paulus õpetab 2. Thessal. 3.: „Urge pidage teda ometi kui waenlast, waid manitsege teda kui wenda,“ wõtsime mina ja Nikolaus Rham ja tema majaperemees Heinrich Raffmeyer teda oma wähele ja saatsime teda, et temale paha ei sünniks. Kui mitte, siis oleksiwad poisid teda mädamunadega ehk ka weel halvemaga loopinud. Kuida tema siis ka ise ütles: „Per deum, vos juxta christianae caritatis regulam agitis

mecum, etiam inimico beneficientes; quod si vos in mea essetis manu, sicut ego in vestra, nequoquam tam mansuete vobiscum agerem“ — „Sumala ees! Teie käite minuga khrisiliku armastuse seadust mõõda ümber, et Teie ka waenlastele head teete; oleksite Teie minu käes, nagu mina Teie käes, mina Teiega nii peenest ei tallitaks.“

Kirikust oliwad kõik suure Gildi majasse koku läinud, waidlemise üle otsust tegema. Lutheruse õpetuse eestkostjatele sai õigus antud, Paapsti eestkostja õpetus sai hukka mõistetud. Weel on teda seal wennalikult manitsetud tõele tunnistust andma ja „ennast mitte targemaks pidama, kui Sumalat.“ Kui see kõik aga ei aitanud, siis sai selle asja seletus Raekohtu hooleks antud, Sumala sõna järel selle üle lohut mõista. Raekohtu poolest on siis ka mõistetud, Antonius Bomhouwer'it, kui üht kangelast wastapanijat kogudusest wälja heita ja u m b r a h u alla panna, nenda et keegi temaga ümberkäia, temale korterit'ega muud ülespidamist anda ei tohtinud, kuidas see sel aegal pruul oli. Müüd ei wõinud Heinrich Raffmeyer teda muidugi enam omas majas pidada. Selle peale on Antonius Bomhouwer Tallinna läinud ja kuidas Andreas Knöpfen'i kirjast näha, on tema weel aastal 1527 seal puhastatud Kristiuse kiriku